

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : PETRE BORS

APARE ODATĂ PE
SEPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an 30 Lei
Pe 6 luni 16 >
Pe 3 luni 8 >

Studentii plătesc pe jumătate
pentru străinătate se adaugă portul

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCURESCI

91, — Oheul Dâmboviței — 91.

Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechi 2 Lei

Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

In editura acestui ziar va apare la 15 cor. în o broșură
Noua lege a judecătoriilor de pace, Comunale și de Ocoale,
care se va pune în vânzare cu prețul de 1 leu.

S U M A R

DESPRE EXECUȚIUNEA SILITĂ de D. Ghebapci.

Jurisprudența română :

Inalta Curte de Casație și Justiție secția I: *Direcția C. F. R. cu Nicolae Badiu.*

Curtea de Apel din Galați secția II: *N. Gussi cu moștenitorii defunctului I. C. Brătianu.*

Trib. jud. Ilfov secția II: *C. Vasiliu cu Maria I. Veronescu. — Bibliografie.*

DESPRE EXECUȚIUNEA SILITĂ

TITLURILE CERUTE PENTRU EXECUTAREA SILITĂ

Considerațiuni generale.

Intocmirea unei legi de urmărire silită, are o mare înfrumusețire asupra creditului dintr-o țară; prin ea, el se poate susține și întări. Intru a înflori creditul, se cer legi întocmite în așa chip, în cât, să poată asigura creditorului, îndeplinirea grabnică, sigură, completă a creanței sale, și fără mari cheltuieli.

Spre a pătrunde mai bine înseamnă că o are creditul, trebuie să cunoaștem foloasele ce le aduce dreptul unei societăți. Creditul isvorăște din încrederea ce un om îl are în semenii săi, și e o trebuință a naturei, privită sub toate fețele, nevoia ce un om are de ajutorul și sprijinul altuia, trebuință ce porcede din imperfecțiunea naturei omenești :

În întâiul rând, creditul se rezimă pe însușirile persoanei ce se împrumută: vrednicie, onorabilitate, moralitate, sănătate ('). În al doilea rând: bunurile per-

sente și viitoare a debitorului; în acest cas, cătimea împrumutului e proporțională cu acea a bunurilor prezente ori viitoare a aceluia care se împrumută: Art. 1718 «*ori-cine este obligat personal, este ținut de a îndeplini îndatoririle sale cu toate bunurile sale mobile și imobile, prezente și viitoare*».

Cel d'întâi folos al creditului este, de a pune la îndemâna unui om, un capital cu care se ajută în meseria sa: ferarul, cismarul, meseriașul în genere, au nevoie de instrumente și de material; prin împrumut, el le dobândește și începe meseria, așa se întâmplă în toate ramurile de întreprinderi, industriale, comerciale, agricole.

Ca urmare la aceasta, se dobândește o bogăție de producțiune, o mărire în concurență, de unde ne vine eflințitatea articolelor de consumațiune.

O altă urmare este și aceasta: muncitorii găsesc mai lesne de lucru și simbria lor sporește. Cu sporirea producțiunii, se măresc capitalurile, ele se împrumut pe un procent mai mic și astfel se fac mai multe și mai mari întreprinderi.

Creditul public, acel al Statelor, Comunelor și altor persoane juridice, înlesnește lucrările mari și costisitoare, cum facerea de căi ferate, de porturi, de poduri, ca acel de peste Dunăre, de străpungeri de istmuri, ca acel de la Suez, de înfrumusețarea orașelor și altele.

Am zis că, pentru susținerea și înflorirea creditului, să cer legi urzite astfel, în cât să asigure desăvârșita îndeplinire a creanței. Această îndeplinire, făcându-se asupra debitorului abătut de nenorocirile suferite, amărât de o muncă nerodnică, seacă și stérpă și cu desăvârșire desnădăjduit, deșteaptă în noi sentimentul de compătimire. Religiunea creștină, de altă parte, ne povățuiește și ne îndeamnă să fim îngăduitori, milostivi și îndurători.

Grija unui legiuitor trebuie să fie îndreptată de-o potrivă către aceste două poluri opuse: susținerea creditului, respect filantropiei; el, în această materie, trebuie a se mai călăuzi de scopul ce l-au urmărit când s'a așternut regulele dreptului civil. În genere, codicele civil proclamă libertatea nemărginită a convențiilor;

1) Această însușire se caută în Statele-Unite mai cu seamă.

de asemenea, la împrumuturi, nu au fixat procentele; întru aceasta, regulile lui sunt în concordanță cu principiile statornicite de Economia politică. Și spre a se ajunge la scop, trebuie să se dea mijloace, care corstau în executarea *deplină* a creanței.

De altă parte, iată priveliștea tristă dintr-o executare: une-orî, în timpul ernei, pe viscol și pe ger, debitorul este isgonit din casa în care s'a născut și crescut; cu mâhnire el se desparte de vecinii cu care au trăit în bună vecinătate, și se duce, cu inima zdrobită, între niște oameni necunoscuți lui. Altă dată se scot în vânzare vitele ce, debitorul, le a îngrijit, cu care s'a hrănit și avea nădejde să se mai hrănească; produsele ce le au adunat cu munca de peste an. Privirea aceasta nu numai că ne mișcă, dar ne întărește, când vedem pe creditor stând față, cu aerul unui heruvim, pe portretul, cu inima împetrită, și care, cu multă înlesnire, ariciuește aproape pe nimic, bunurile debitorului, dându-le pe mâna lacomilor și nesățioșilor speculanți, cari se așin la mezaturi, ca corbi la cadavre. (1)

A doua grijă a legiuitorului trebuie îndreptată către soarta nenorocită a debitorului, făcându-i unele înlesniri, și nelăsându-l lipsit de vestimente și hrană; cum și de mijloacele de a o agonisi. Aceste griji le au avut în vedere legiuitorul prin articoli: 1101 Cod. Civ.: *Debitorul nu poate sili pe creditori a primi parte din datorie, fie datoria divizibilă chiar.*

«Cu toate acestea, judecătorii pot în considerațiunea pozițiunei debitorului, să acorde mici termene pentru plată și să oprească execuțiunea urmărilor, lăsând lucrurile în starea în care se găsesc.

De asemenea prin articoli 406, 407, 408 și 409 din pr. civ., oprește urmărirea și vânzarea lucrurilor ce servesc de îmbrăcăminte, de hrana familiei, de așternut, de unelte și de lucruri cu care se slujește în agricultură.

O altă grijă este și aceea, ca bunurile debitorului să nu se vînză pe un preț de nimic, și ca ruina lui să nu slujească la înavușirea prea lesne a speculanților. Mijlocul acesta ni-l dau publicațiile de vînzări, care provoacă concurența. Dar pentru ca această concurență să poată da roade bine-făcătoare, ar trebui să nu fie înlăturată, lucru ce, în realitate, nu numai că se întâmplă, dară se, și practică, sub ochiul ager și veghetor al ministerului Public, alături cu această sentinelă a legii. De îndată ce se ivește o vânzare, speculanții încep a roi și a furnica în sala tribunalului de notariat; ei se unesc, se întovărășesc spre a nu urca prețul, în schimbul unei sume de bani ce primesc. N'am făcut această luare aminte cu gândul de a aduce vre-o imputare legilor or magistraturei, căci, cum zice Italianul «*Contra la legge sempre si trova l'ingano*». Ce e drept astă-zî se fac legi de oameni lipsiți cu desăvârșire de cunoștință, cerându-se acestea numai de la acei ce o aplică. Ar trebui ca, de acum înainte, să se facă o lege mai aspră în potriva acestor bande ce au îndrăzneala să calce legile penale, și să înfrângă pe acele morale și umanitare, chiar în sanctuarul Justiției.

Este și o altă cauză care face să nu se vîndă la li-

citațiune, bunurile pe prețul lor adevărat; această cauză stă în acea că legea nu asigură, cumpărătorului de la mezat, dreptul de proprietate, căci art. 565 zice: «*Adjudecațiunea nu transmite adjudecatorului de cât numai drepturile ce le avea espropriatul.*»

Acest articol trebuie suprimat și mîntinut art. 505.

În o urmărire, intervin contestații sau din partea debitorilor, sau din partea celor de al treilea, cei întâi contestă validitatea titlului în virtutea căruia se face urmărirea, cei de al doilea dreptul de proprietate al bunurilor urmărite. Prin acele contestații ar trebui să se resolve, în mod definitiv și irevocabil, validitatea ori nevaliditatea titlului, cum și dreptul de proprietate. Dacă resolvarea acestor cestiuni ar suspenda executarea, cum e astă-zî, s'ar aduce zăbavă întru îndeplinirea grabnică a creanței, deci art. 530 și 531 trebuiesc suprimate.

Despre alte îndreptări ce trebuiesc aduse legii de procedură, ne vom ocupa la examinarea materiilor respective.

Socot că e nimerit să se cunoască execuțiunea silită la deosebitele popoare, cum și schimbările ce au urmat.

Din acest studiu va răsări următorul adevăr semnalat de Ieremie Bentham: «*ori-ce măsură escesivă provoacă o reacțiune*».

La Romani, cele 4 veacuri de la început sunt întunecat, de oare-ce, cu năvălirea Galilor, s'a ars templele în care se păstrau registrele și se treceau faptele zilnice. Pe cât ne e cunoscut, în primele timpuri, libertatea servea drept garanție, iar nici de cum bunurile debitorului. (1)

În momentul alcătuirii, cel ce împrumuta, se dădea creditorului în *mancipio*, iar acesta se îndatora a îl emancipa după plata datoriei; debitorul era în *nexu* și creditorul dobânda *domenial quiritar* asupra lui; garanții, sub denumirea de *praedes*, aveau aceeași soartă. (2)

La sosirea termenului de plată, creditorul chema în judecată pe debitor, și după ce căpăta o hotărîre de condamnare în potriva lui, aștepta 30 de zile (3) după trecerea acestui termen, creditorul pune mâna pe debitor și, prin *legis actio per manus injectionem* îi era adjudecat, *addictus*. Neputînd plăti, era vîndut ca rob, *trans Tiberim*, sau aruncat în *carcere privato*. De se întimpla să fie mai mulți creditori, se tăia debitorul și trupul lui se împărțea între creditori, fără să se aducă vre-o vină aceluia care, a luat o bucată de carne mai mare din trupul lui. (4) Creditorii confiscau bunurile debitorului, le vindeau și împărțeau prețul. Perderea libertății avea de urmare *Capitis diminutio*, de unde confiscarea. (5)

Prin excepțiune, și în casurile strict determinate, se urmăreau bunurile: *pignoris capio*.

În urmă, practica a inventat *bonorum venditio*, și *bonorum cessio*, creată de legile Juliene; iar în Imperiul

1) Tabula III Si volit, suo vivito.

2) Maynz. vol. III § 299.

3) A Evis confessi Rebrusque Judicatis trigēntu dies Justiquito.

4) Nam si pures forent, dice Aul Gelliu in Noptile Atice, quibus Vēns esse judicatus, secare ei vellint atque partiri corpus addicti sibi hommas permiserunt. Et quidem verba ipsa legis dicam. neexistimes invidiam me istam forte formidare. Terfisi in yust Nundinis Parus Locato. Minus Securint se (sine) fraude esto.

5) Accorios Vol. 1. No. 181.

de jos, închisoarea a fost suprimată. Ambele moduri de executare au fost create de necesitate, căci, Roma mărindu-se ca și Republica, debitorul putea lesne să se ascundă, sau să fugă. Sa votat *legile Liciâne*, în 376 din care una avea următoarea cuprindere : «*Se va da ajutor săracului intru ași plăti datoriile*».

Istoricii spun că ogrădile patricianilor gemeau de debitorii înșuși în lanțuri. Această severitate a clasei bogate, a patricilor asupra clasei sărace, a plebeilor ¹⁾ a produs o reacțiune, determinând pe plebei a se retrage din Roma și a se așeza pe o colină. De aici nu au înduplecat a se întoarce la Roma, de cât numai după ce li s'a promis că vor alege un magistrat dintre ei, numit tribun, care avea dreptul să se opună la orîce lege votată, întrebuițind expresiunea : *Veto* ²⁾

Cam către sfârșitul Republicei, se adunase, din cuceriri, mult aur la Roma, astfel că procentul era de 40%. Din Roma se împrumuta cu procente mari, orașele și chiar provinciile. Seignobos istorisește că Brutus, supra-numit Stoicianul a împrumutat orașul de la Salamina în Cypru cu procente de 48%. Neputând plăti la termen, proconsulul Apius, după stăruințele lui Capușius omul lui Brutus, trimise un escadron de cavalerie, blocă senatul în sala ședințelor, în care împrejurare au murit de foame cinci senatori.

La Grecii cel dintâi act după ce poporul (mulțimea) învingea pe cei bogați (minoritatea), era desființarea datoriilor.

La Germani și Gali, după cum ne arată Arntz, se putea înstreina de bună voe, persoana și libertatea, drept siguranță plății, *obnoxatio*. Debitorul, din produsul muncii, scădea și plătea, datoria ³⁾.

În vremurile vechi, în țările române, executarea datoriilor se făcea mai întâi asupra persoanei și în urmă asupra bunurilor. Aceasta rezultă din un hrisov din 1695, reprodus de d-l A. D. Xenopol în vol. IV al Istoriei Românilor ; în el se spune : «fiind Petru Sulgerul dator unui neguțator anume Dona, taleri 250 ; și neavînd bani să-î plătească și avînd și *strînsoare* (*avere* ⁴⁾), puindu-l la opreală la Alexandru Cîușul de aprozi au fost nevoit a-și vinde moșia. Neculai Costin vorbind de domnia lui Ileaș Alexandru Vodă, întru a arăta bunătațea lui, dice : «*mie încă îmi trebuie că sum sărac și îmi mor copii de foame că n'am cu ce-î hrăni, ci mă rog Doamne ca să se pună acest om la închisoare, sau să îmi plătească acum că nu îl potîu aștepta*». Atunci Ileaș Vodă scotea bani din buzunar de la sine și plătea pentru datornic. ⁵⁾ Cuvintele acestea amintesc procedura de execuțiune, usitată la Hindous, acea *veillée dharna*, cu *postul contra ori căruia*, practică odinioară în Irlanda. În ambele cazuri, creditorul pentru a constrînge pe debitorul său de a-î plăti, se așeza la poarta debitoru-

lui și postea până ce îi plătea. Plata nu întârzie, atât de mare era înrîurirea opiniei publice ! La Evrei creditorul n'avea voe să intre în casă, ci se așeza la poarta lui, așteptînd ca debitorul să-î dea aceea ce el ar avea, dice Deuteronomie. ⁶⁾ «El îți va da însuși ceea ce va avea».

În România de dincoace de Milcov, averea debitorului se urmărea. Urmărirea, pentru neplata datoriei, se făcea după legea din 1840 Martie 15, urmată de oferte și publicațiuni, făcute de starostea de neguțători ; vîndarea se termina în 60 zile.

În privința sequestrului, legea veche era tot așa de blîndă ca și legea nouă. Circularea din 1836 oprea a se sequestra lucrurile neapărat trebuitoare omului, îmbrăcăminte, așternut, hrană și altele. O altă circulară din 1852 oprea a se sequestra lefii funcționarilor.

Regulamentul organic pentru mezatură, cuprindea 15 articole. Prin ele se statornicea : 1) Ca tribunalul să cerceteze documentele, să justifice de proprietatea lucrului, cum și de capacitatea de a dispune a vîndătorului. 2) Ca tribunalul să înștiințeze despre vîndare pe marele logofăt. 3) Publicația de mezat prin telal, care striga în piață din trei în trei zile de tîrg ; se lipia afise pe ușa judecătoriei. Ele cuprindeau numele vîndătorului, descrierea imobilului, sarcinile și ziua vîndărei. Termenul, în vîndările silită, era de două luni ; acest termen începea din ziua în care se făceau publicațiile.

În România de dincolo de Milcov, vîndările silită se făceau după Sobornicescul Hrisov, din 1785 modificat de Adunare la 1839 ⁷⁾.

Secțiunea I.

§ 2.

Titlurile cerute pentru execuțiunea silită.

Art. 371.—Esecuțiunea silită se va urmări :

- a) În virtutea unei hotărîri judecătorești.
- b) În virtutea unui titlu esecutoriū.

Esecuțiunea silită este un mijloc acordat de lege creditorului ce a dobîndit un *titlu esecutoriū* ca, prin *concursul autorităților* și cu paza unor forme, să urmărească și să vîndă averea debitorului ce nu plătește, spre acoperirea creanței sale *liquidă și exigibilă*, — sau predarea lucrului determinat la care debitorul a fost condamnat prin hotărîre, ori obligat prin un act autentic și esecutoriū art. 594 și 597 pr. civ.

Se mai numește și expropriațiune silită, în opozițiune cu apropiatiunea, carea este un mod de dobîndire a proprietății ⁸⁾.

Ce este o hotărîre judecătorească ?

Hotărîrea judecătorească este reconstituirea și stabilirea unei alcătuirii între părți, în condițiunile stipulate, alcătuire contestată și despre carea, părțile, n'au redactat un instrument scris, sau de au redactat, este întunecat, nelămurit, nedeslusit, și ordinea dată de magistrat întru a se îndeplini obligațiunile ce derivă din contracte, delict, quasi-delict, și lege, ce s'au recunoscut de judecată.

¹⁾ Să nu se confunde plebea cu poporul roman. Această deosebire o găsim în vechile rugăciuni, în care se găsește încă formula : Pentru binele poporului și al plebei din Roma. Ch. Seignobos *Civilisation ancienne* v. I.

²⁾ *Histoire Romanie* par M. Creighton, professeur à l'Uni versite d'Oxford tradint par Pelicior pag. 45.

³⁾ Arntz vol. IV, No. 456 p. 496.

⁴⁾ *Letopisitul Moldovei 1662—1711* de logofătul Neculai Costin. p. 6, publicat de Mihail Cogălniceanu tom. II. ed. 1872.

⁵⁾ D-l Xenopol pare a dice că execuțiunea se îndrepta mai întâi asupra bunurilor și apoi asupra persoanei. Contrariul rezultă din documente.

⁶⁾ *Les Transformations du Droit* par G. Tarde. pag. 36.

⁷⁾ Vezi codul judiciar de Scarlat Pastia pag. 170.

⁸⁾ N. Lepage. *Traité de la vente judiciaire*.

Dacă și astăzi când, puterea prejudecăților, a ficțiunilor, a slăbit cu desăvârșire, față cu înfrigurarea ce a dobândit-o științele positive, ficțiunea de *adever neclintit* s'a păstrat pentru autoritatea lucrului judecat, pricina este că lumea încă crede în știința și nepărtinirea judecătorilor. Dacă un judecător s'ar gândi numai la autoritatea ce s'acordă hotărârii pronunțate de dînsul, în comparație, cu lucrările și cu părerile oamenilor celor mai învățați, a căror socotință nu inspiră credință fără analiză, nu; i-ar trebui o aspirațiune mai înaltă, un stimulent mai puternic și mai nobil de cât stăruința și silința de a traduce în o realitate, acea ficțiune de *res judicata, pro veritate habetur*.

Judecătorul, spre a ajunge la formarea convicțiunii și la pronunțarea hotărârii, trebuie să asculte pe amindouă părțile cu deopotrivă bună voință și cuvință, să aibă răbdare să se uite numai la documente, să examineze cu atențiune, și serioșitate actele, să cumpănească cu inimă curată, neprihănită, ferită de orîce influență, interes sau patimă, și numai în urmă să hotărască. Aceasta trebuie să fie singura îndeletnicire a lui.

Convicțiunea judecătorului asupra judecății contestațiilor, trebuie să se formeze în așa chip în cât, dacă n'ași greși cu comparația, așa zice :

Așa de sigură e convingerea lui, în cât el, ca și prin un aparat, a vădut cu ochii cele întemplate, a auzit cu urechile cele vorbite, cu privire la tocmeală.

Legea zice, prin art. 375, că formula esecutorie, nu se pune de cât asupra hotărârilor cari au puterea lucrului judecat și art. 376 arată cari hotărâri au puterea lucrului judecat. Orîce hotărâre contradictorie care s'a dat :

1. «De o curte de apel.»

2. «De un tribunal când el judecă în ultimă instanță.»

3. «De un tribunal care a judecat în prima instanță dacă părțile au lăsat să treacă termenul de apel, sau a lăsat să se permute judecata la curte.»

Așa dar, puterea lucrului judecat : hotărârea care nu se mai poate ataca pe căile ordinare 1) și care e pronunțată de o jurisdicțiune contencioasă română asupra unei contestațiuni. Din această definițiune urmează că caracterele esențiale ale unei hotărâri sunt :

1) Hotărârea să fie pronunțată de o instanță ce judecă un drept contestat între părți și în urma desbaterilor orale și publice.

Sunt dară lipsite de acest caracter : declararea de absență, adopțiunile, omologarea împărțirilor, deliberrările sfatului de familie, încuviințarea de a se înstreina un nemișcător de zestre, trimiterea în posesiune a unei averi succesoriale.

Laurent dimpreună cu d-l Baudry Lacantinerie, enumără între actele de natură grațioasă, ordonanțele de adjudecare; cel dintîi, reproducînd, două decisiuni a curții de apel din Franța, una din 24 Februarie 1868 (Daloze 1868, I, 308) și alta din 6 Aprilie 1858 (Daloze 1857, I, 157), zice că adjudecațiunea nu constituie o hotărâre.

După noi adjudecațiunea efectuată, sau după cererea comorșenitorilor — când imobilele nu se pot împărți

în natură, — sau după stăruința creditorilor urmăritori, are puterea unei hotărâri definitive. În adevăr, după vechea legiuire, vinzarea făcută prin tribunal, avea puterea unei hotărâri. După legislațiunea actuală ordonanțele sunt considerate ca lucrări definitive, ne-supuse apelului ca în legiuirea francesă și aceea a cantonului de Geneva, ele se investesc cu formula esecutorie, după expirarea termenului de recurs. Art. 560 : «*Acest recurs se va judeca de urgență; el va fi suspensiv de escutare.*»

Iar art. 567, zice : «*În privința transmisiunii dreptului de proprietate asupra persoanei adjudecatarului, această ordonanță are efect retroactiv din momentul chiar al adjudecării.*»

Dacă legea îi recunoaște transmisiunea dreptului de proprietate; dacă îi suspendă escutarea, prin aceasta chiar ea are puterea unei hotărâri judecătorești definitive, după expirarea termenului de recurs.

Hotărârea să fie definitivă adică, să se pronunțe judecata asupra fondului pricinii, admitînd'o sau respingînd'o.

De aici urmează că nu pot avea acest caracter : hotărârile pregătitoare, cum cercetarea locală, chemarea la interogator și altele, ea și acelea interlocutorie, cum admiterea jurămîntului diferit de una din părți și neacceptat de cea-altă parte, hotărârile cum le numesc francesii *avant dire droit*.

Prin art. 376 se arată cașurile în care o hotărâre rămîne definitivă și capătă caracterul lucrului judecat.

Asupra acestui articol vom face următoarea observațiune : legea, din scăpare de vedere, a uitat să enumere și hotărârile venite în apel de la judecătorii de pace, și ne vorbește numai de perempțiunea de la curte, ca și cum, apelurile ce vin de la judecătoriile de pace nu s'ar putea perima.

În privința hotărârilor definitive trebuie să facem următoarele observațiuni : 1) că caracterul lucrului judecat este recunoscut numai dispozitivului din sentință, iar nu la motive, de și ele sunt considerate ca nervul sentinței, nici la calitate : *Nec vox omnis judicis judicati continet auctoritatem* 1).

A doua : că, în dispozitiv, se ia în seamă ceea-ce s'a cerut și nimic mai mult : *Tantum judicatum, quantum litigatum* 2).

Deosebit de hotărârile enumerate în art. 377, mai sunt și altele :

1) O hotărâre pronunțată în prima instanță, dobîndește puterea unei hotărâri definitive, când părțile au dat o mulțumire înscrisă, art. 317.

2) Sentințele arbitrilor urmate de *exequatur*.

3) Hotărârile de expedient.

Mai sunt o serie de acte emanate de la diferite autorități, din care unele sunt confirmate de instanțele judecătorești, ce se aseamănă cu o hotărâre definitivă, ast-fel sunt :

a) Autorisațiunile date de Ministerul Finanțelor și al Domeniilor pentru vîndarea imobilelor sau mobilelor de orîce natură a debitorului sau a garantului.

1) Hotărârile ce au puterea lucrului judecat nu pot fi atacate nici reformate de cât pe căile extraordinare : recurs, revizuire și contestațiune.

4) Constituțiunea lui Diocetian Lg. L. Cod. D. Sent et interl. Cart. VII, tit. 45.

2) Baudry Lacantinerie, vol. 2, No. 1286.

Art. 14 din legea de urmărire din 1877 (Căluza agentului fiscal de Theodor A. Müller, p. 313) ³⁾.

b) După art. 57 din legea timbrului, contravenientul care n'a reclamat în termen de 10 zile de la data notificării procesului-verbal, aprobat de minister, poate fi urmărit, de oare-ce, prin aceasta, procesul-verbal, a rămas esecutoriu.

c) După legea vămilor, procesul-verbal întărit prin decisiunea aprobativă a administrațiunei superioare, formează un titlu suficient pentru esecutiunea condamnărilor civile și, în virtutea lui, se va putea păși la această esecutiune, chiar dacă partea condamnată va urmări în justiție anularea lui. Art. 188 din legea vămilor.

d) După art. 116 din legea licențelor, procesul-verbal de contravenție, întărit prin decisiunea aprobativă a primăriei, formează un titlu suficient pentru esecutiune, chiar dacă partea condamnată va urmări în justiție anularea lui.

f) După art. 153 din legea pentru constatarea, perceperea și urmărirea veniturilor comunale, arendașii chiriași și contribuabili sunt esecutați pe temeiul procesului-verbal al agentului de urmărire.

Vom face, înainte de a arăta în ce consistă dispozițiul hotărârii ce se execută, o observațiune asupra art. 377 a căruia cuprindere este: «*Pe când o hotărâre definitivă se află în curs de a se judeca în opozițiune, sau în urma cererei de revizuire, ea are încă caracterul de lucru judecat până ce se va revoca prin o altă hotărâre*».

Acest articol arată că o hotărâre definitivă păstrează caracterul ei și se poate executa, cu toate că ea a fost atacată pe una din căile extraordinare ca, contestație la urmărire, revizuire, recurs.

Esecutarea unei hotărâri se face după dispozițiul ei; cu deosebire de dreptul roman, unde condamnățiile erau numai bănești ⁴⁾. Astăzi tribunalele condamnă la admiterea cererei, care poate să aibă de obiect predarea, delăsarea, resituirea unui lucru, îndeplinirea unui fapt, o sumă de bani, oprirea de a face ceva cu daune interese, în cas de contravenire.

Se poate executa o hotărâre nu numai în potriiva persoanelor ce au figurat în procese, dar și în potriiva acelora ce nu au fost părți în proces, nici n'au fost reprezentați, persoanele în mână cărora se face poprire; directorii școalelor spre a permite părinților a vizita pe copii în zilele hotărâte în sentință.

D. Chebacpi.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, SECȚIA I

Audiența de la 14 Mai 1896

Președenția d-lui C. E. SCHINA, Prim-Președinte

Direcția Căilor Ferate Române cu Nicolae Badiu

Acțiune. — Citațiune. — Acțiune personală și imobiliară. — Unde se adresează o asemenea acțiune.

Administrațiune și stabiliment public. — Căile ferate. — Unde își are sediul sediul administrației căilor ferate. — Unde trebuie îndreptată acțiunea în daune contra direcțiunei căilor ferate pentru incendiile cauzate prin scânteele ce es din locomotivele trenurilor.

Acțiunea ce are de obiect plata unei sume de bani, fiind personală și imobiliară, urmează a fi adresată către judecătorul domiciliului său reședința părâtului.

Administrațiunile și stabilimentele publice se citează prin birourile lor, la sediul administrațiunei.

Ast-fel, direcțiunea generală a căilor ferate având sediul în București, aci trebuie citată, și acțiunea intentată contra acestei direcțiuni pentru daunele interese rezultând din incendiile cauzate prin scânteele ce es de la locomotivele trenurilor, trebuie îndreptată la judecătorul domiciliului acestei administrațiuni.

Decisiunea 195/96. — Casată fără trimetere dupe o divergență, sentința tribunalului Covurlui, s. I, cu No. 98/93 dată în procesul dintre Direcția Căilor Ferate Române cu Nicolae Badiu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier G. Liciu.

S'a ascultat: d-l Gr. Duca avocatul recurente Direcțiunii a Căilor Ferate Române în desvoltarea motivelor de casare și intimatul Nicolae Badiu în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Violarea art. 96 cod. civ., art. 75 No. 2 pr. civ., combinate cu art. 17 din legea pentru explotarea căilor ferate române de la 1883, din care rezultă în mod neîndoiios că scaunul administrațiunei căilor ferate române este acolo unde se află Direcțiunea sa generală adică în București și deci numai aci această administrațiune poate fi trasă în judecată în procesele în care după lege acțiunea se intentă la domiciliul părâtului.»

Având în vedere că acțiunea dedusă în judecată consistă în cererea intimatului de a fi obligată Direcțiunea căilor ferate române să-i plătească suma de lei 500 despăgubire, provenită din faptul că, prin scânteele lăsate de o locomotivă în trecerea sa, și-a incendiat nutrețul vitelor care se afla adunat în arie;

Că prin urmare, acțiunea ast-fel cum a fost introdusă, având de obiect plata unei sume de bani, este o acțiune personală și imobiliară;

Considerând că, după dispozițiunile art. 63 din legea judecătoreilor de ocoale existentă în momentul judecării acestei afaceri și după a cărei competență se determină și aceea a tribunalului care a judecat în apel, acțiunile de asemenea natură, urmează a fi adresată către judecătorul domiciliului său reședinței părâtului;

Considerând de asemenea că, după dispozițiunile art. 75 al 2 pr. civ., administrațiunile și stabilimentele pu-

1) Aceste autorizațiuni se pot ataca la Casierie, însă spre a nu fi respinsă contestația ca neadmisibilă, partea este datoare a consemna suma pentru care este urmărită. În contra decisiunei casieriei se poate face apel la tribunal, fără plată de taxe și recurs în casație.

2) Ominum formularum quae condemnationem habent ad pecuniarum aestimationem condemnatio concepta est, etsi corpus aliquid petamus, velut fundum, hominem, vestem, aurum, argentum, Juden non ipsam rem condemnat eum cum quo actum est sicut olim fieri solibat, sed aestimata re pecuniam eum condemnat. Gaius Com. IV, § 48.

blicii urmează a fi citate prin birourile lor, la scaunul administrațiunei; că, față cu aceste principii, și nelăgăduit fiind că administrația căilor ferate are sediul, său în București, în atare cas acțiunea intimatului nu putea fi îndreptată de cât la judecătorul domiciliului acestei administrațiuni;

Considerând că ast-fel fiind, când tribunalul a respins excepțiunea de necompetință propusă de direcțiunea căilor ferate și reținând cauza a judecat procesul, prin aceasta a nesocotit principiile de lege visate prin mijlocul de casare și prin urmare motivul este întemeiat;

Considerând că procesul de față, ne mai fiind primitor de o nouă judecată pe această cale, în vederea dispozițiunilor art. 39 din legea organică a acestei Curți casarea urmează a se pronunța fără trimetere.

Pentru aceste motive, Curtea, casează fără trime-tete etc.

CURTEA DE APEL DIN GALAȚI, SECȚIA II

Audiența de la 26 Septembrie 1895

Președenția d-lui M. A. BEȘTELEI, Consilier

Deciziunea civilă No: 126

N. Gusi cu moștenitorii defunct. I. C. Brătianu

Hotărnicie. — Dacă trebuie să se pronunțe o judecată și hotărîre separată pentru fie-care vecinătate.

Esecutare. — Competință. — Ce instanță este competentă a statua dacă esecutarea s'a făcut sau nu bine.

1) Când se depune o hotărnicie spre confirmare, și dacă există contestație contra ei, trebuie să se pronunțe o judecată și o hotărîre separată pentru fie-care vecinătate.

2) Instanța judecătorească a cărei hotărîre se esecută este competentă să decidă asupra cestuinei dacă esecutarea s'a făcut sau nu bine.

S'a ascultat; d. V. G. Poenaru avocatul contestatorului, N. Gusi în desvoltarea motivelor de contestație și d. C. G. Cocias avocatul intimaților moștenitori a defunct. I. C. Brătianu în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra contestațiunei făcută de N. Gusi în contra esecutării decisiunei acestei Curți No. 155/90 cum și a cererei făcută de succesorii defunctului I. C. Brătianu de a se confirma această esecutare;

Având în vedere susținerile părților;

Având în vedere că faptele în acest proces sunt: In anul 1861 N. Alexescu autorul defunctului I. C. Brătianu, a cerut confirmarea planului și hotărnicia moșiei Rătești-Strâmbuleasca, întocmită de inginerul Palade la 25 Noembrie 1861;

În contra acestei hotărnicii G. N. Ghica, autorul contestațiunii Gusi în calitate de proprietar al moșiilor Căscioareanca și Baloteasca, a făcut contestație;

La prima instanță Ghica a renunțat la contestația ce făcuse pentru hotarul despre Căscioareanca, tribunalul luând aci de această declarație prin sentința No. 28/86, a confirmat planul și hotărnicia lui Palade despre acest hotar. Asupra altor hotare s'a mai dat alte sentințe față cu alți vecini; iar asupra contestației făcute de Ghica pentru hotarul despre Baloteasca, în cele din urmă s'a pronunțat decisiunea acestei

Curți No. 155/90, a căruia esecutare este astăzi în discuțiune, prin această decisiune s'a respins contestația lui Ghica, s'a confirmat hotărnicia lui Palade, și s'a determinat ca limită despărțitoare între Rătești-Strâmbuleasca și Balotești, matca veche a Argeșului, ast-fel cum figurează în schița de plan a inginerului Popovici din Octombrie 1886. Această matcă veche a Argeșului, însă nu se întinde de la un capăt la cel-lalt al hotarului dintre Rătești-Strâmbuleasca și Balotești; ast-fel că din acest hotar, de la punctul unde se termină această matcă veche spre moșia Căscioareanca și până la hotarul acestei moșii, mai este o întindere de teren, asupra căreia nici părțile, nici Curtea prin decisiunea No. 152/90 nu s'a ocupat; supleantul tribunalului Argeș delegat cu aducerea la îndeplinire a tutulor sentințelor și decisiunei prin care s'a confirmat planul lui Palade, prin procesul verbal încheiat în ziua de 12 Noembrie 1892 ajungând la hotarul despre Baloteasca, ia din stăpânirea lui Gusi din moșia Baloteasca pe lângă porțiunea determinată de inginerul Popovici la Octombrie 1886 până în matca veche a Argeșului, ast-fel cum a hotărât Curtea prin decisiunea sa No. 155/90, și dă succesorilor lui I. C. Brătianu pe lângă această porțiune și terenul cuprins între capul matcei vechi a Argeșului, posesiune actuală a lui Gusi în această parte, până la punctul 7, fixat pe planul executării, în hotarul moșiei Căscioareanca, punct până unde succesorii lui Brătianu pretinde că după hotărnicia lui Palade, trebuie să meargă hotarul moșiei lor;

Având în vedere că Gusi susține că această parte de teren i s'a luat tot în basa decisiunei Curței; că Curtea prin decisiunea sa neacordându-i prelungirea hotarului moșiei Rătești-Strâmbuleasca de cât până în matca veche a Argeșului, ast-fel cum se arată în schița de plan a lui Popovici, reu esecutarea a trecut peste această matcă prin urmare să se anuleze;

Având în vedere că succesorii lui Brătianu susțin că în baza decisiunei acestei Curți, s'a făcut esecutarea numai în ce privește terenul cuprins până în matca veche a Argeșului, în privința căruia Gusi nu face nici o obiecțiune, prin urmare să se confirme această esecutare iar în privința pozițiunei de teren aflată de la matca veche a Argeșului, și până în hotarul Căscioarencei, esecutarea s'a făcut în baza sentinței trib. Argeș No. 28/86 basată pe retragerea contestației lui Ghica, autorul lui Gusi prin urmare în ce privește acest teren să se respingă contestația lui Gusi ca reu îndreptată la această Curte;

Considerând că din procesul-verbal încheiat, de supleantul tribunalului Argeș, la 12 Noembrie 1892, se constată că esecutarea s'a făcut pentru toate hotarele moșiei Rătesci-Strâmbuleasca, aducându-se la îndeplinire hotărnicia lui Palade confirmată prin diferite hotărîri judecătorești în virtutea căria se face esecutarea;

Considerând că după regulamentul de hotărnicie, când se face o hotărnicie, și dacă există contestație contra ei, pentru fie-care vecinătate trebuie să se pronunțe o judecată separată;

Că în specie asupra hotarului despre Căscioareanca s'a pronunțat sentința trib. Argeș No. 28/86, iar asu-

pra hotarului despre Baloteasca hotărnicia lui Palade a fost confirmată în cele din urmă prin decisiunea acestei Curți No. 155/90;

Că ast-fel fiind când supleantul delegat cu executarea tuturor hotăririlor date asupra hotărniciei lui Palade a efectuat lucrarea sa la hotarul despre Baloteasca, n'a putut să execute de cât hotărîrea acestei Curți, care singură, din câte judecăți s'a urmat asupra hotărniciei lui Palade, s'a ocupat despre acest hotar;

Că dară, această Curte, și numai ea este competentă de a decide asupra chestiei dacă bine sau nu s'a făcut executarea la acest hotar;

Considerând că, prin menționata decisiune Curtea s'a ocupat numai de ceea ce dedusese părțile în instanță și anume terenul cuprins între posesiunea de atunci a reclamanților și matca veche a Argeșului ast-fel cum este fixată prin schița de plan a inginerului Popovici, s'a decis că această porțiune de teren se cuvine moșiei Rătesci-Strâmbuleasca;

Că ast-fel fiind, prin executarea acestei decisiuni nu se putea lua din moșia Balotești de cât întinderea de pământ prevăzută prin schița de plan a lui Popovici, adică până în matca veche a Argeșului ast-fel cum o fixează el;

Considerând însă că prin executarea făcută s'a luat din moșia Baloteasca nu numai terenul arătat de inginerul Popovici, dar și porțiunea de teren cuprinsă între matca veche a Argeșului, până în hotarul moșiei Căscioareanca la punctul fixat pe planul executării sub No. 7 și posesiunea actuală, teren asupra căruia nici această Curte și nici vre-o altă instanță judecătorească s'a pronunțat;

Că dacă executarea de la 12 Noembrie 1892, în ce privește laturea despre Baloteasca, urmează a fi confirmată după cum cer succesorii lui Brătianu, și după cum recunoaște contestatorul Gusi, ca bine-făcută până în matca veche a Argeșului, ast-fel cum o fixează inginerul Popovici și cum se arată prin planul făcut cu ocazia executării de către inginerul I. Bujoiu și în același timp această executare urmează a fi anulată pentru restul ce nu este prevăzut în decisiunea Curței adică pentru punctele care încep din matca veche a Argeșului până în hotarul Căscioarencei, asupra căruia succesorii lui Brătianu nu au nici o hotărîre;

Având în vedere că ambele părți sunt câștigătoare, Văzând art. 144 din pr. civ. în ce privește cheltueile de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea admite contestația.

(ss) M. A. Beștelei, G. Tanoviceanu, Fr. Papp.

Opiniune

Având în vedere că această Curte este sesisată: 1) de cererea moștenitorilor I. C. Brătianu de a se confirma executarea decisiunii acestei Curți No. 155/90, făcută de supleantul trib. Argeși Urianu, și inginerul Bujoiu în ziua de 12 Noembrie 1892 și 2) de contestația d-lui Gusi relativă la această executare;

Considerând că prin decisiunea acestei Curți No. 155/90 s'a hotărît ca limită despărțitoare între moșia Rătesci-Strâmbuleasca a lui I. C. Brătianu și moșia Baloteasca a d-lui Gusi este matca veche a riului Argeși ast-fel

cum e determinată în planul inginerului Popovici din 1886;

Că observând planul de executare se vede că inginerul Bujoiu a executat întocmai această matcă prin punctele No. 6 și lit. i ast-fel cum era arătată și în planul inginerului Popovici la moșoroiu (·) până la litera A.;

Că chiar părțile sunt de acord a recunoaște înaintea Curții că executarea s'a făcut în conformitate cu decisiunea Curții No. 155/90, și că prin urmare nefiind nici o contestație în această privință suntem de acord cu majoritatea de a se confirma această executare relativă la matca veche a riului Argeși, ast-fel cum se cere de moștenitorii lui I. C. Brătianu;

Având în vedere că contestația d-lui Gusi ast-fel cum a fost dezvoltată în instanță poartă numai asupra porțiunii de teren cuprinsă în planul de executare al inginerului Bujoiu la punctele lit. i și No. 7 și 9;

Că în privința acestui teren contestatoarele Gusi cere a se anula de această Curte executarea pe motiv că nici decisiunea Curței de Galați No. 155/90 nici altă instanță judecătorească n'a dat acest teren în stăpânirea lui Ion C. Brătianu, iar moștenitorii lui Ion C. Brătianu cer a se respinge această contestație ca rău îndreptată la această Curte de oare-ce executarea în privința acestui teren a făcut-o inginerul Bujoiu în baza sentinței trib. Argeși No. 28/86, prin care s'a luat act de retragerea unei contestațiuni ce făcuseră autorii lui Gusi la hotărnicia inginerului Palade din 1861 despre vecinătatea cu moșia Căscioareanca;

Considerând că în privința cestiunei de a se ști dacă această Curte este competente de a judeca contestația d-lui Gusi nu este fondat a susține că are autoritatea lucrului judecat decurgând din decisiunea Curței de apel București No. . . /94 de oare-ce în specie fiind vorba de o competență «ratione materiae» orî-ce ar fi hotărît acea Curte și orî-ce ar fi zis părțile înaintea sa, aceasta nu leagă întru nimic pe Curtea de Galați

Că prin urmare această Curte la rîndul ei, este în drept a vedea dacă contestația d-lui Gusi este sau nu bine îndreptată înaintea sa și în acest scop urmează a examina dacă executarea făcută de inginerul Bujoiu relativă la terenul contestat se referă orî nu la executarea hotarului ce l'a fixat această Curte prin decisia No. 155/90;

Considerând că, din decisia acestei Curți No. 155/90 și din concluziile scrise depuse atunci cu ocaziunea acestui proces se vede că părțile n'au discutat și Curtea n'a hotărît de cât unde este matca veche a riului Argeși, care după decisiunea Inaltului Divan No. 19/46 servă de hotar între moșia Rătesci-Strâmbuleasca a lui Ion C. Brătianu și moșia Baloteasca a d-lui Gusi, că în această privință Curtea a fixat acea matcă acolo unde era indicată pe planul inginerului Popovici din 1886 adică din moșoroiu în punctul litera A., Curtea însă nu s'a ocupat cîtăuși de puțin de linia despărțitoare trasă de in pe care astă-zî din litera i la No. 7 despre Căscioareanca inginerul Bujoiu contestă d-lui Gusi;

Că în privința acestui teren contestat dacă citim actul de executare a inginerului Bujoiu vedem că dînsul a procedat în modul următor: inginerul Bujoiu înso-

tit de supleantul trib. Argeși Urianu avea să execute nu numai decisiunea Curței de Galați No. 155/90 care confirmase sentința trib. Argeși No. 327 relativ la malca veche a riului Argeși dar și alte sentințe ale aceluiași tribunal No. 26, 27, 29 și 123 relative la cele-lalte vecinătăți ale moșiei Răteșli-Strâmbuleasca a lui Ion C. Brătianu, că ne fiind nici o împotrivire, inginerul Bujoiu a executat malca veche a riului Argeși din punctul No. 6 în punctul litera i a executat asemenea și cele-lalte limite însă când a ajuns în punctul No. 9 despre vecinătate cu moșia Căscioleanca a d-lui Gusi, inginerul având în vedere sentința trib. Argeși No. 28/86 prin care se constată retragerea contestației ce făcuse autorele lui Gusi la hotărnicia inginerului Palade din 1861 despre Căscioleanca și fiind-că, în acea hotărnicie se zice despre Căscioleanca îi lipsește lui Ion C. Brătianu 320 stânjeni, inginerul Popovici măsoară din punctul No. 8 acest număr de stânjeni ajungând ast-fel în punctul No. 7 unește acest punct printr-o linie dreaptă în punctul litera i care era capătul necontestat al mătcei vechi a riului Argeși luând în modul acesta d-lui Gusi terenul coprins pe planul de executare între punctul litera i și No. 7 și 9 care se pretinde că ar fi întindere de 150 pogoane;

Că ast-fel din acest act de executare și din explicările verbale date Curței de inginerul Bujoiu se vede clar că, terenul contestat să ia din stăpânirea d-lui Gusi nu în baza decisiunii Curței de Galați No. 155/90 care nici nu s'a ocupat de acest teren, ci în baza și prin interpretarea unei sentințe a trib. Argeși No. 28/86 și a hotărniciei inginerului Palade din 1861 despre vecinătatea cu Căscioleanca executare pe care chiar d-l Gusi a înțeles-o ast-fel de oare-ce prin petiția sa înregistrată la No. 1704/94 face contestație la această Curte tocmai la executarea sentinței trib. Argeși No. 28/86 făcută de supleantul și de inginerul Bujoiu;

Că prin urmare fiind cert că terenul contestat, inginerul Bujoiu l'a executat în baza sentinței trib. Argeși No. 28/86 contestația d-lui Gusi relativă la acest teren, fondată sau nu dacă ar fi, este rău îndreptată la Curtea de Galați și densa nu o poate judeca, fiind-că nu se referă direct la executarea mătcei vechi a riului Argeși, pe care această Curte, ca Curte de trimitere, a judecat-o prin decisiunea sa No. 155/90 și ca atare această contestație urmează a se respinge.

Pentru aceste motive, suntem de părere a se respinge contestația d-lui Gusi.

(ss) Alex. Dobricianu, I. Bălțeanu.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ILFOV, SECȚIUNEA II

Audiența de la 24 Aprilie 1896

Președenția d-lui G. A. Mavrus, Membru

Sentința civilă No. 290.

C. Vasiliu du Maria I. Veronescu

Separatiune de bunuri între soți.— Dacă hotărîrea ce ordonă o asemenea separatiune se mai poate ataca pe calea contestațiunii când a fost executată de fapt. Separatiune de bunuri între soți.— Cine poate ataca hotărîrea, ce ordonă o asemenea separatiune, pe calea

oposițiunii, apelului etc.— Terții lezați prin asemenea hotărîre pe ce cale o pot ataca.

1) Hotărîrea de separatiunea bunurilor dintre soți o dată executată de fapt numai poate forma obiectul nici unei contestațiuni.

2) Dreptul de a ataca și obține desființarea, pe căile ordinare cum sunt: opozițiunea, apelul, etc., a hotărîrilor ce pronunță separatiunea bunurilor dintre soți, nefiind lăsat de cât părților litigante, adică a acelor cari au figurat în instanța angajată, rămâne ca cei de al treilea, lezați prin efectele acelei separatiuni de bunuri, să ea calea acțiunii principale pentru a ataca acea hotărîre.

S'a ascultat: contestatarul C. Vasiliu prin advocații săi d-nii M. Popițeanu și P. Sfetescu, iar defendoarea Maria I. Veronescu prin d-l advocat I. Athanasiade.

Tribunalul deliberând,

Asupra contestațiunii făcută de C. Vasiliu, la executarea hotărîrei acestui tribunal sub No. 416/95 prin care s'a pronunțat separatiunea bunurilor ale soților Maria Veronescu și Căpitan I. Veronescu.

Ascultând pe părți în conclusiunile lor orale și scrise și Având în vedere actele prezentate cum și mijloacele propuse în susținerea și combaterea contestațiunii;

Având în vedere că C. Vasiliu face această contestație în calitate de creditor al soțului Căpitan Veronescu, calitate ce nu i se contestă în instanță;

Având în vedere că separatiunea bunurilor, ce se atacă astăzi, a fost pronunțată în ziua de 6 Septembrie 1895 și dar reclamantele s'ar găsi în termenul de un an al publicității sentinței de separatiunea bunurilor prevădute de art. 632 Pr. Civilă;

Considerând însă, că hotărîrea de separatiunea bunurilor dintre soții Veronescu se găsește executată de fapt și dar, nu mai poate forma obiectul nici unei contestațiuni;

Considerând că dreptul de ataca și obține desființarea unor asemenea hotărîri pe căile ordinare cum: opozițiunea, apelul, etc., nefiind lăsat de cât părților litigante, adică a acelor cari au figurat în instanța angajată, cu acțiunea de separatiunea bunurilor, rămâne ca cei de al treilea, legați prin efectele acelei separatiuni de patrimoniu, cum în speță contestatorul, să ia calea acțiunii principale, pentru a ataca acea hotărîre; Că ast-fel fiind și fără a mai discuta mijloacele de fond ce s'au invocat, găsește contestațiunea la executarea hotărîrei în cestiune ca inadmisibilă.

Pentru aceste motive redactate de d-l G. A. Mavrus respinge contestațiunea.

(ss) G. A. Mavrus, Aurel D. Procopiu.

BIBLIOGRAFII

A apărut:

TRATATUL DE DREPT COMERCIAL
PARTEA III-a VOL. I

DE

C. N. TONEANU

Avocat, Galați

Se află de vânzare pe preț de 2 lei la autor în Galați, librăria «Socec», în București, «Șaraga» în Iași și la Tipografia Codreanu & Savoiu, str. Carol No. 19 București. Asemenea partea I și a II-a pe preț de lei 10 ambele.